

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 19. JANUAR 2020 – 2. SEH
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: 1.Kong.8,1.12-13.22-30; 1. Joh.2,28-3,3; Joh.4,5-26

Salmer: 751,441,596,348,51

Helligånd, vor sorg du slukke,
Al vor dunkelhed gør klar,
Livets kilde du oplukke
Davids-nøglen, du har
Giv os trøst i al vor nød
Lys i mørke, liv i død.

I ugens avis var der et billede af Urte Mølle. En vandmølle, der ligger få hundrede meter nord for Hvidkilde og den travle landevej til Svendborg.

Der stod, at stedet kunne spores tilbage til 1372, tror jeg, det var.

Så længe har vandkraften fungeret på dette sted.

I hvert fald. For det er jo ikke sikkert, den var ny i 1372.

Da min nysgerrighed bød mig at køre den vej forbi nogle dage efter var der stille. Møllen er ikke længere i brug. Andre kræfter har taget over i vort moderne samfund.

Der var stille, som der kan være en særlig stilhed over steder, hvor der tidligere har været travlt. Prøv at gå en tur på hærvejen eller på en nedlagt jernbanestrækning. Stilhed føles ekstra larmende, når den findes på baggrund af forladt travlhed. Det var ikke stille, fordi der mangler vand. Der er i denne regnfylde januar ingen steder her på vore breddegrader, hvor

der mangler vand. Vores egen Hundstrup Å svulmer op i brune lerfarver og truer med at tage omgivelserne med sig på sin vej mod Nakkebølle Fjord.

For vand er næsten altid vand i bevægelse. Selv om vi ikke kan se det og selv om åen en sommerdag kan drive langsomt af sted, så skiftes vandet ud.

Er det levende vand.

Dagens evangeliebillede på vand er en brønd.

Selv om forskerne mener, at brønden i Sykar var 32 meter dyb, så var også den forbundet med rindende vand. Med Jakobsilden. For mennesker skal ikke drikke vand, der har stået stille for længe. Dovent vand bliver hjemsted for kræfter, der ikke vil mennesker det godt.

Kvinden ved brønden i Sykar var også et menneske i bevægelse. Eftertiden har ment, at hun var lige hurtig nok i bevægelserne, når hun havde haft 5 mænd og nu levede sammen med den 6. Men selv om det måske nok stadig er lidt over gennemsnittet, så er hun jo dog trods alt til dels blevet indhentet af tidsånden på de forgangne 2000 år.

Men faktisk er der heller ikke den bebrejdelse i Jesu ord, som eftertiden ellers gerne har villet lægge ind i dem.

Jesus bliver aldrig forarget på de kvinder, han møder på sin veje.

Han bliver alene vred på dem, der midt i vandstrømmene mener at have deres på det tørre.

Det fremgår også tydeligt af den fortsatte samtale, at kvinden føler sig kendt, men ikke gennemskuet af ordene, der lyder til hende ved det levende vand.

Lyder fra den, der kalder sig selv det levende vand.

Hun føler sig set.

Men føler sig samtidig frikendt. Bliver med et gammelt ord fri-modig.

For det bliver pinse ved brønden i Sykar her midt i januarregnen.

Stedet løftes af hængsel.

Og sprog bliver til samling i stedet for til forvirring.

Selv om evangeliet i dag er oppe mod hårde odds.

Kvinden var gået alene ud til brønden for at hente vand. Det tænker vi ikke over, men det var uhørt på den tid. Hun taler med en fremmed mand. Det advarer vi stadig vore børn imod, men det gør hun altså.

Hun var samaritaner og som evangelisten Johannes ikke undlader at gøre os opmærksom på, så ville jøder ikke have med samaritanere at gøre. Tænk bare på den barmhjertige samaritaner.

Noget af det, der skilte jøder og samaritanere ad var lige præcis det, der også bliver samtalens indhold, da kvinden føler sig kendt af den fremmede.

En teologisk og økumenisk diskussion, der normalt ikke umiddelbart ville finde sin løsning.

En diskussion om stedet, hvor Gud skal tilbedes.

Accespointet som det ville hedde på moderne dansk.

Er det Sykar som samaritanerne siger, eller er det Jerusalem, som jøderne siger.

Det skilte vandene.

Og havde standset ordstrømmen.

Men i en varm middagshede når en træt og tørstig Jesus frem til brønden i Sykar og møder en kvinde i bevægelse.

De skal lige finde hinanden. Det er typisk for evangelisten Johannes, at han gengiver en dialog, der får mennesker til at fremstå lidt langsomme i optrækket, når de står over for Guds Søn.

Du har jo ingen spand!

Og svaret, der lyder: Du har jo ingen mand!

Ikke en samtale, man skulle tro var særligt nyskabende.

Men det er heri hele evangeliet ligger.

Badet i levende vand.

For det er netop i det levende ord mellem mennesker, også mennesker, der kan være lidt langsomme i optrækket over for Gud, det nye skabes. Det er i dag her Jesus åbenbares som profet, som Guds Søn.

Ikke på bonede gulve langt væk fra hverdagen. Eller konferencer med højtidelige mål.

Men i ord, der bevæger mennesker.

Hvor to eller tre er forsamlede, er Gud midt iblandt dem.

Det kan godt være, vi ikke synes, kvinden ved brønden i Sykar var helt almindelig eller et eksempel til efterfølgelse. Det er yderst sandsynligt, at grunden til at hun optræder mutters alene i middagsheden var, at hun var udstødt af det fine selskab i Sykar og derfor ikke kunne vise sig sammen med de andre kvinder.

Men det var **hende**, der fik lov til at høre ordene: ”Det er mig, den der taler til dig” da hun opfyldt af tro sagde: Jeg ved, at Messias skal komme”

Det var sådan en samtale om vand sluttede.

Nej, ikke sluttede. Fortsatte.

Vores liv er også begyndt som en samtale ved vand.

Ved døbefonten.

Lad være, at vi dag af forskellige praktiske grunde bruger afmålt, lunet vandværksvand ved dåben i stedet for at gøre som de første kristne her i Vester Aaby og Aastrup sikkert har gjort, gået ned til den vilde å.

Vi kalder dog stadig stedet for fonten. Et ord, der kommer af det latinske ord for brønd, ad fontes.

Ved døbefonten mødes det livgivende vand med det livgivende ord: Den opstandne Jesus Kristus siger stadig: ”Det er mig, den der taler til dig.” Også til os.

Der er over 2000 døbefonte i Danmark. Gamle og nye imellem hinanden. Herudover døbes der om ikke dagligt så dog jævnligt børn på sygehuse eller under andre omstændigheder. Det skrives omhyggeligt ind i kirkebogen, hvor dåben har fundet sted. Men ikke fordi stedet skal være det rigtige.

For mennesker kan ikke skabe det rigtige sted. Det kan alene Gud. Til gengæld kan vi ikke døbes med Guds ånd det forkerte sted.

Det er evangeliet til i dag 2.søndag efter Hellig Tre Konger.

Evangeliet i tiden, hvor Jesus kommer til syne blandt

mennesker på de mest uventede steder. I dag i en

grænseoverskridende samtale ved en dyb brønd. En brønd, vi har taget med ind i de huse, vi har bygget til Guds ære i håbet om, at han vil gæste de bløde bøgestammer, som vi skal synge om nu. Stedet, hvor Gud skal tilbedes blev løftet af hængsel, da

Guds ord tog bolig blandt mennesker, indspiste som udstødte.
Ved døbefont og nadverbord får også vi søndag efter søndag
lov til at høre ordene: ”Det er mig, den der taler til dig”
Urte Mølle ligger ved den rivende strøm som Syltemade Å er i
denne våde, milde januar. Lad den afslutte denne prædiken
som den indledte den, som symbol på menneskers evne til at
tage ved lære af vandets kræfter i håbet om Guds nåde og
styrke. En dag tog andre kræfter over for også menneskers
opfindsomhed har været i bevægelse siden 1372, men håbet og
behovet for vand består til evig tid.
Derfor har Gud selv lært os livets kilde at kende.

Som en kilde i evig, opfindsom bevægelse.

AMEN